

РЕШЕНИЕ

№ 521

гр. Благоевград, 22.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ДЕВЕТИ СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети февруари през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Николай Грънчаров

Членове: Владимир Ковачев
Атанас Иванов

при участието на секретаря Герасим Ангушев
като разгледа докладваното от Николай Грънчаров Въззивно гражд. дело № 20201200500716 по описа за 2020 година

и за да се произнесе взе в предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и следващите от ГПК.

Образувано е въз основа на въззивна жалба от „*****“ ЕООД, ЕИК ****, представлявано от Управителят Л.С., срещу Решение № 1446 от 23.03.2020г., постановено по гр.д. № 1275/2018г. по описа на РС Р..

С въззивната жалба срещу обжалваното решение е наведено оплакване за неправилност, необоснованост, като се поддържа че същото е постановено в нарушение на материалния закон. Иска се от съда същото да бъде отменено изцяло, а въззивният съд да постанови ново решение, с което да признае дружеството въззивник за собственик на недвижим имот с идентификатор 02676.501.922 и движимите вещи намиращи се в него.

Оспорват се изводите на първоинстанционния съд, като се твърди че „*****“ ЕООД е собственик на недвижимия имот и движимите вещи намиращи се в него, по силата на Постановление за възлагане № 11637 от 12.02.2018г., което е влязло в законна сила.

Поддържа се с въззивната жалба от управителят на дружеството въззивник, че недвижимия имот с идентификатор 02676.501.922 е бил ипотекиран в продължение на 12 години в полза на праводателят на „*****“ ЕООД.

Сочи се че между „*****“ ЕООД и „*****“ АД, е сключено Споразумение от 12.02.2019г., като с молба № 2345/19.03.2019г. е поискано спирането на изп. дело № 1275/2018г. и същото е било спряно с Определение № 1440 от 21.03.2019г. на съда. Поддържа се с въззивната

жалба, че дружеството въззивник е започнало изпълнение на задълженията по сключеното между страните по делото Споразумение от 12.02.2019г., включително за изместване на трафопоста, получаване на разрешение от Община Б., уведомяване на „****“ АД и др., като никой не е съобщавал на дружеството въззивник за възобновяване на изпълнителното производство, поради което „****“ ЕООД е било лишено от възможността за защита.

Поддържа се от дружеството жалбоподател чрез неговия управител, че обжалваното решение е неправилно, като постановено в противоречие с нормата на чл. 482 ал. 1 от ГПК, като се оспорват изводите на първоинстанционния съд, който след като в мотивите си към съдебния акт е приел, че публичната продан на недвижим имот е оригинално придобивно основание, а след това е признал „****“ АД за собственик на „трансформаторен пост“, вместо на недвижим имот с идентификатор 02676.501.922, като така е приел че въззиваемото дружеството е собственик на движими вещи, върху които дружеството въззивник е придобило правото на собственост на оригинално правно основание.

С въззивната жалба са наведени доводи, които по естеството си съставляват оплакване за допуснато съществено процеусално нарушение- съдът е формирал изводите си основавайки се на гласни доказателства, събрани в нарушение на ограниченията на чл. 164 от ГПК. Така поддържа се с въззивната жалба, че дружеството въззивник основава правото си на собственост на правно основание, за доказването на което се изисква писмен акт/Постановление за възлагане № 11637 от 12.02.2018г./, а първоинстанционният съд е допуснал опровергаването на тези обстоятелства чрез събирането на гласни доказателства, което е порцесуално недопустимо.

Във връзка с оплакването за необоснованост изведено с въззивната жалба, поддържа се от управителят на дружеството жалбоподател, че за формиране на изводите си, съдът се е позовал и на допусната по делото съдебно електрическа експертиза, която в този случай е недопустима, тъй като в противериче на императивната разпоредба на чл. 195 от ГПК, вещото лице е извършило оглед и изброяване на наличното оборудване, за което не са били налице специални знания, поради което назначаването на експертизата не е следвало да бъде допускано.

Отново във връзка с доводите за необоснованост на обжалвания съдебен акт, наведени са доводи с въззивната жалба че съобразно изслушаната съдебно счетоводна експертиза, движимите вещи, които се намират в недвижим имот с идентификатор 02676.501.922 не са включени в баланса на въззиваемото дружество. Недвижимият имот с идентификатор 02676.501.922 е заприходен като „сграда“ под Сметка 201- „Земи“. Възражава се с въззивната жалба въз основа на която е образувано делото, че поради тези съображения, предмет на спор между страните по делото може да бъде само правото на собственост на недвижимия имот с идентификатор 02676.501.922, но не и движимите вещи които се намират в него и на които собственик е „****“ ЕООД.

Навадени са с въззивната жалба доводи, че решението на първоинстанционния съд е неправилно, тъй като с него не е даден отговор на основния по делото въпрос- чия собственост е намиращото се в недвижимия имот с идентификатор 02676.501.922

оборудване- трансформатори, мощности разединители, предпазители, кабелни пакети и др. поради което същото е необосновано от събраните по делото доказателства.

Поради изложените съображения с жалбата, иска се от въззивния съд, да отмени обжалваното решение на РС Р., като неправилно и постановено в нарушение на материалния закон, като необосновано от събраните доказателства, и да постанови ново решение с което да отхвърли предявения иск с правно основание чл. 124 от ГПК като неоснователен.

В предвидения по чл. 263 ал.1 от ГПК двуседмичен срок, по делото е депозиран писмен отговор на въззивната жалба от „****“ АД, чрез юрисконсулт Нина Иванова, с който се оспорва депозираната жалба и се иска от въззивния съд да остави същата без уважение.

Поддържа се с писмения отговор, че обжалваното първоинстанционното решение е допустимо, правилно и обосновано, постановено при спазване на процесуалните правила и съобразено с материалния закон, поради което същото следва да бъде потвърдено от въззивния съд.

С отговора на въззивната жалба са наведени доводи, че срещу спорния имот- ТП „...“, неоснователно е насочено принудително изпълнение по изп. дело № 319/2009г. по описа на ЧСИ Г.Ц., като е издадено от съдебния изпълнител Постановление за възлагане на недвижим имот с рег. № 11637/12.02.2018г., допълнено с Постановление за възлагане № 43885 от 20.06.2018г. на ЧСИ Г.Ц., с което имот собственост на въззиваемото дружество е възложен на „****“ ЕООД. Поддържа се с отговора на въззивната жалба, че „****“ АД е трето лице на изпълнителното производство, поради което не може да обжалва като незаконосъобразни действията на съдебния изпълнител насочени срещу имот, който не е собственост на длъжниците по изпълнителното дело, поради което единствения начин да защити правото си на собственост е предявяването на установителен иск пред съда по настоящото дело. За обезпечаването на същия по искане на ищеца „****“ АД, с Определение № 1440 от 21.03.2019г. е спряно изпълнителното производство, като е наложена и възбрана върху ТП „...“.

С отговора на въззивната жалба се оспорват всички твърдения на дружеството жалбоподател чрез неговия управител. Възражава се, че след спирането на изпълнителното производство, от страна на „****“ ЕООД не са предприети действия в съответствие с постигнатото между страните споразумение и именно поради това е поискано възобновяване на спряното по взаимно съгласие пред първоинстанционния съд съдебно производство. Поддържа се с отговора на въззивната жалба, че от първоинстанционния съд не е допуснато недопустимо разширяване на предмета на делото, тъй като предмет на предявения установителен иск е именно трафопост ТП „...“, заснет като самостоятелен обект с идентификатор 02676.501.922.6.3, а не недвижимия имот върху който същият е изграден.

С писмения отговор се оспорва оплакването че в обжалваното решение не е бил обсъден от съда въпроса за собствеността на оборудването на ТП „...“, като се възражава че същото съставлява опит за въвеждане на ново възражение срещу исковата претенция едва пред

въззивния съд, като се иска от състава на ОС Благоевград да остави същото без разглеждане като преклудирано, поради това че не е своевременно заявено пред РС Р. с отговора на исковата молба. Отделно са развити с писмения отговор възражение, че трафопоста като вещ съставлява съвкупност от сграда и оборудване по аргумент от § 1 т. 41 от ДР на ЗЕ и на § 1 т. 23 от ДР на ЗЕ.

Оспорват се и оплакванията изведени с въззивната жалба- за допуснато съществено процесуално нарушение поради допускане и събиране на гласни доказателства в противоречие със забраната на чл. 164 от ГПК. Сочи се с писмения отговор, че свидетелските показания са допуснати от първоинстанционния съд за доказване на непрекъснато, безспорно и несмущавано владение на процесния ТП „...“ за повече от 10 години, както и полагането на грижи за поддържане и обслужване от „****“ АД. За собствеността на спорния между страните имот са приети от първоинстанционния съд и обсъждани писмени доказателства, поради което възражението че със свидетелските показания е опровергавано правото на собственост върху спорната вещ е неоснователно. Оспорва се и възражението за неотноситимост на допуснатата от първоинстанционния съд съдебно техническа експертиза, като се възразява че с нея не е доказвано правото на собственост, а е установено че процесния ТП е поставен под напрежение и че същият захранва 315 бр. потребители на ел. енергия.

С писмения отговор на въззивната жалба се поддържа, че от събраните пред първоинстанционния съд доказателства се установява, че спорния ТП „...“ е изграден преди 1999г., като същият съгласно чл. 2 ал.1 от ЗЕ е държавна собственост, а не се установява по делото да е налице някоя от хипотезите на ал. 2 от цитирания текст, за да е налице някое от предвидените в закона изключения от това правило. Възразява се с писмения отговор, че чл. 2 ал.1 от Закона за електростопанството е неприложим към настоящия казус. Излагат се съображения, че същият има приложение само по отношение на фактите разисквани от първоинстанционния съд в обжалваното решение, които са възникнали по време на неговото действие. По делото няма данни, нито са наведени доказателства от ищеца някой от праводателите му да са имали качеството на обществена или кооперативна организация, а още по-малко да е давано и получавано разрешение от Асоциация „Енергетика“ за придобиване на правото на собственост върху процесния електрически обект от трето лице.

С писмения отговор на въззивната жалба се застъпва и тезата че относимо към настоящото производство е и обвързващото тълкуване на Решение № 130/11.02.2011г. по т.д. № 776/2009г. на I т.о. на ВКС, според което при действието на отменения Закон за електростопанството електрическите уредби и мрежи за пренос и разпределение на електроенергията са държавна собственост, като същите не са могли да преминават в собственост на дружества с държавно имущество при условията на чл. 17а ЗППДОБП/отм./, нито е могло да бъдат предмет на сделки съгласно следващия ЗЕЕЕ от 1999г. За енергийните обекти като процесния, недопустимо е придобиването на собствеността на деривативно основание. Същите са изключени от свободния търговски оборот по силата на § 67 ал. 6 и ал. 9 на ПЗР на ЗЕЕЕ/отм./, съответно по силата на § 4 ал. 11 от ПЗР на ЗЕ.

Поради изложените съображения, поддържа се с писмения отговор на въззивната жалба, че собствеността върху спорния ТП „...”, не би могла да бъде придобита от „****“ ЕООД, тъй като още с изграждането му същият е станал държавна собственост. Касае се за обект който може да бъде собственост само на лица, които осъществяват дейност в областта на енергетиката.

Поради изложеното с писмения отговор на въззивната жалба се иска от съда, да потвърди обжалваното решение на РС Р., с което предявения иск е бил уважен като основателен, а въззивната жалба да бъде оставена без уважение.

Претендират се и направените пред въззивната инстанция съдебни разноски.

Съдът при проверката си в закрито заседание по реда на чл. 267 във вр. с чл. 262 ГПК намери подадената въззивна жалба за допустима, като подадени в срока за обжалване, от легитимирана страна, с правен интерес от обжалване. Същата отговаря на изискванията на закона и е редовна, като е насочена срещу съдебен акт на първоинстанционния съд, за който е изрично предвидена от закона възможност за инстанционен контрол от по- горната съдебна инстанция.

Писменият отговор от насрещната страна по въззивната жалба е своевременно депозиран пред съда, от надлежна страна, като изложените с него съображения следва да бъдат обсъдени от въззивния съд при постановяването на решението.

В пледоариите си по съществото на делото, пълномощниците на страните пред настоящата съдебна инстанция, поддържат доводите наведени с въззивната жалба и отговора към нея, на основанията за които са развити подробни съображения.

За да се произнесе в рамките на правомощията си на въззивна инстанция по същество и въз основа на оплакванията във въззивната жалба, настоящият състав на ОС Благоевград, съобрази следното:

Производството пред първоинстанционния съд е образувано по депозирана искова молба от „****“ АД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н „...“, бул. „...“ № 159, бл. ..., представлявано заедно от **** и **** – членове на Управителния съвет, чрез юрк. В.Н., с посочен съдебен адрес: гр. София, бул. „...“ № 159, бл. Бизнес **** БенчМарк, срещу „****“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. Б., ул. „...“ № 15, представлявано от Л.С., с посочено правно основание: чл. 124, ал. 1 от ГПК.

Твърди се в обстоятелствената част на исковата молба, че ищцовото дружество е собственик на енергиен обект, представляващ трансформаторен пост /ТП/ с диспечерско наименование ТП „...”, ведно с прилежащото му енергийно оборудване, съгласно Акт за частна държавна собственост № 796/11.07.1995г. и на основание осъществено правоприемство от „****“ ЕАД през 2000г. Процесния трансформаторен пост се владее, експлоатира и поддържа от момента на изграждането му и въвеждането му в експлоатация, единствено от енергийните предприятия, осъществявали своята дейност на територията на Община Б., чиито правоприемник е ищцовото дружество- „****“ АД. Функционалното предназначение на обекта, хипотетично не допускало да е собственост на лице, което няма качеството на

енергийно предприятие. Твърди се с ИМ, че процесния трафопост е заведен в активите на Дружеството по сметка № 203/сгради/ и сметка № 204/съоразения/, като за същия са плащани местни данъци и такси.

Сочи се с ИМ пред първоинстанционния съд, че процесния ТП „...“ е заснет като самостоятелен обект по КК и КР на гр. Б., с идентификатор 02676.501.922.6.3, като неправомерно е бил обект на изп.д. № 319/2009г. по описа на ЧСИ Г. Ц..., за което от дружеството ищец са разбрали при изпращане на уведомление за насрочен въвод във владение. По цитираното изпълнително дело е постановено Постановление за възлагане на недвижим имот с рег № 11637/12.02.2018г., допълнено с Постановление №43885 от 20.06.2018г. на ЧСИ Г.Ц. , вписано в СВ под № 8, том 11 от 03.08.2018г., двойно вх.№ 3254,/пр. № 18/, с което енергийния обект е възложен на ответника „*****“ ЕООД. Длъжници по цитираното изпълнително дело са ЕТ „...“ и „БТ 40“ ООД.

Изложени са доводи от пълномощника на дружеството ищец, че „*****“ АД не е участник в изпълнителното производство, поради което единствения път за неговата съдебна защита е предявяването на настоящия иск за установяване на павото на собственост на процесния ТП „...“, като по искане на „*****“ АД срещу „*****“ ЕООД, допуснато е обезпечение от съда и е постановена обезпечителна заповед по ч.гр.д. № 186/2018г. от ОС Благоевград, въз нова на което е спряно изпълнението по изп.д. № 319/2009г. по описа на ЧСИ Г. Ц.... В дадения от съда едномесечен срок, предявен е настоящия иск с правно основание чл. 124 ал.1 от ГПК.

В ИМ депозирана пред РС Р., изложени са доводи за принадлежността на правото на собственост на ТП „...“, като се сочи че се касае за вграден в сграда трафопост и ведно с прилежащото му оборудване, представляващ площадков енергиен обект по смисъла на § 1, т. 23 и т. 41 от ДР на ЗЕ. Както помещението за трафопост, така и енергийното му оборудване са заведени в активите и включени в баланса на дружеството на основание осъществено правоприемство от „*****“ ЕАД през 2000г. Трансформаторния пост бил въведен в експлоатация през 1989г. при действието на Закон за електростопанството от 1975г. и служел за хранване с електрическа енергия на множество потребители. По отношение на правото на собственост върху ТП „...“, дружеството въззивник се легитимира като собственик на основание Акт за частна държавна собственост № 796/11.07.1995г., който представлява официален удостоверителен документ съобразно чл. 179 от ГПК. Следователно щом за обекта има издаден АДС, то той е законно изграден в съответствие с действащата към момента на съставянето му нормативна уредба.

С ИМ и в хода на процеса пред първата съдебна инстанция, поддържа ще от ищцовата страна, че вещно-правният режим на процесния трафопост се определя от действалия към момента на изграждането и въвеждането му в експлоатация закон. Съгласно чл. 2 ал. 1 от Закона за електростопанството от 1975г., в сила до 1999г. „Електрическите централи за производство на електрическа енергия и електрическите уредби и мрежи за пренос и разпределение на електрическа енергия са държавна собственост.“ Легална дефиниция на понятието "електрически уредби" е дадена в § 2 от Допълнителните разпоредби на същия закон - това са устройствата, в които се преобразува и разпределя електрическата енергия.

Видно е, че трафопоста попада в предметния обхват на това определение. Така създадената нормативна уредба съдържа ясни правила, уреждащи отношенията по повод правото на собственост върху енергийни обекти. За целите на електрификацията и електроизграждането съответните енергийни предприятия от структурата на Асоциация „Енергетика“, са могли да ползват безвъзмездно терени, сгради, мостове, тунели, пътища, електрически съоръжения и др. за прокарване, скачване, преминаване и поддържане на въздушни и кабелни електропроводи, като се осигурява техническа безопасност /чл. 10 ал.1 от Закона за електростопанството от 1975г./отм.//

Твърди се пред първоинстанционния съд, че от момента на изграждането и поставянето му под напрежение на процесния трафопост до сега същият *се използва единствено за целите на разпределение и снабдяване с електрическа енергия на значителен брой битови и стопански потребители*. Т.е. процесния трафопост е електрическа уредба с общи режим на ползване, поради което и на основание императивната разпоредба на чл. 2 ал.1 от действащия тогава Закон за електростопанството, той е бил единствено държавна собственост, която се упражнявала от съответното предприятие в областта на енергетиката.

Излагат се правни съображения, че при действителното на Закона за електростопанството, дейностите в енергетиката са били изключителен държавен приоритет. До образуването на „*****“ ЕАД в края на 1991г., при режим на единна общонародна собственост Държавата е упражнявала тази своя обществено полезна дейност чрез съответните експлоатационни предприятия. Енергийните обекти са предоставяни за стопанисване и управление и предавани на съответната държавна структура - предприятие, извършващо дейността по електроснабдяване. Съгласно чл. 89 и чл. 91 от НДИ /отм./, владението на държавните имоти се осъществява чрез държавните организации, на които е предоставено стопанисването и управлението им. Вещните права са на държавата, а фактическата власт върху отделните обекти на електроразпределителната мрежа е била упражнявана от съответното експлоатационно предприятие.

Сочи се с ИМ, че с промяната на общественно-икономическите условия в началото на 90-те години на XX век се променя и организацията на предприятията в енергетиката. След влизане в сила на Търговския закон /01.07.1991г./ обединенията, комитетите и предприятията от системата на Асоциация "Енергетика" се трансформират в търговско дружество с държавно имущество „*****“ ЕАД /"*****" ЕАД/, видно от Разпореждане № 46 от 07.11.1991г. на МС и ф.д. № 29869/1991г. на СГС.

Преобразуването на държавните предприятия в търговски дружества е свързано с промени относно собствеността. Държавата губи собствеността върху вещественния състав на имуществото, включено в баланса на тези дружества. Правото на собственост на държавата се преобразува пряко, считано от 1991г.- в право на собственост върху капитала на държавните търговски дружества. Носител на всички вещни права е търговското дружество, като самостоятелен правен субект. В тази насока е точка 4 от Решение № 11 от 21.05.2001г. на Конституционния Съд по к.д. №18/2000г. Едноличен собственик на капитала на "*****" ЕАД е също държавата, поради което и с оглед предмета на дейност на държавното

енергийно предприятие, всички енергийни обекти и съоръжения за пренос и разпределение на електрическа енергия, включително процесният енергиен обект, построен през 1989., е включено в активите / капитала / на "*****" ЕАД. Със Заповед № ДВ-143-А от 24.04.2000г. на Държавната агенция по енергетика и енергийни ресурси /ДАЕЕР/, „*****“ ЕАД се преобразува чрез отделяне на ново еднолично акционерно дружество с фирма „ЕЛЕКТРОРАЗПРЕДЕЛЕНИЕ-СОФИЯ-ОБЛАСТ“ ЕАД.

„Електроразпределение-София-област“ ЕАД е регистрирано при условията и по реда на ТЗ с Решение № 1 от 28.04.2000г. и е вписано в Регистъра на търговските дружества по ф.д. № 6315 от 2000г. по описа на СГС. С факта на отделянето си „Електроразпределение-София-област“ ЕАД придобива по правилата на универсалното правоприемство съответната част от пасивите и активите на „*****“ ЕАД по разделителни протоколи и счетоводни данни. Като енергийно предприятие, което има за предмет на своята дейност: управление, експлоатация, поддръжка и развитие на електроразпределителната мрежа, представляваща съвкупност от електропроводни линии и електрически уредби за ниско, средно и високо напрежение; присъединяване към тази мрежа на нови потребители; пренос, разпределение и пласмент на електрическа енергия на присъединените потребители на територията на югозападна България, „Електроразпределение-София-област“ ЕАД придобива онези активи на своя праводател „*****“ ЕАД, чрез които последното търговско дружество е осъществявало дейността си на отделената територия, в това число и процесния трафопост.

Сочи се с ИМ пред първоинстанционния съд, че с Решение № 20 от 02.11.2007г., СГС вписва прекратяване без ликвидация и преобразуване на „Електроразпределение-София-област“ ЕАД, чрез вливането му в „*****“ АД. Соци се още с ИМ пред РС Р., че с Решение № 21 от 29.01.2008г. на СГС по ф.д. № 6358 от 2000г. е вписана промяна на наименованието на „*****“ АД на „*****“ АД. С новото си търговско наименование и на основание Закона за търговския регистър, „*****“ АД е вписано в Търговския регистър при Агенция по вписванията към Министъра на правосъдието с ЕИК № ****. Същото притежава лицензия за разпределение на електрическа енергия рег. № Л-135-07 от 13.08.2004г., издадена от ДКЕВР при условията и по реда на ЗЕ, във връзка с което се характеризира като енергийно предприятие, чиято легална дефиниция се съдържа в § 1, т. 24 от ДР на ЗЕ /действащ към настоящия момент/. Съгласно чл. 88, ал. 1 от ЗЕ, разпределението на електрическа енергия и експлоатацията на разпределителните мрежи се осъществяват от разпределителни предприятия-собственици на разпределителните мрежи на обособена територия, лицензирани за извършване на разпределение на електрическа енергия за съответната територия.

При така изложените съображения за правото на собственост на процесния ТП „...“, излагат се правни доводи от пълномощника на дружеството ищец пред първоинстанционния съд, че процесния трафопост не е могъл да бъде собственост на длъжника по изп.д. № 319/2009г. по описа на ЧСИ Г. Ц..., нито на хипотетичен негов праводател, съответно ЧСИ не е можел да насочи принудително изпълнение срещу него и ответниците по настоящия иск да придобият правото на собственост върху него въз основа на издаденото постановление за възлагане.

Отделно с исковата молба пред РС Р. са изложени правни доводи, че сделка за продажба на енергиен обект, включително и публична продан, по която купувач е лице, което не притежава лицензия за разпределение на ел. енергия, е *нищожна поради противоречие със закона или неговото заобикаляне, както и поради невъзможен /липсващ предмет - чл. 26, ал.1 и 2 от ЗЗД*. Законодателството въвежда недопустимост субект, различен от дружество, притежаващо лицензия за разпределение на ел. енергия да придобие енергиен обект, като процесния ТП „...”. Такива обекти са извън свободния търговски оборот, като дори лицензианти могат да извършват такива сделки само с разрешението на ДКЕВР- чл. 53 ал. 1 от ЗЕ. С оглед на тези изисквания на закона процесния енергиен обект *не може* да бъде придобит от ответника и прехвърлителен ефект по отношение на правото на собственост не може да настъпи.

Пояснява се пред съда, че помещението за трафопост (т.нар електрически помещения) както според особения характер на предназначението си на енергиен обект, така и поради реалната си архитектурна самоособеност с граници, представляват самостоятелен обект на собственост и макар и трафопостът да е вграден, същият не е обща част от сградата в която се помещава.

Навадени са с ИМ твърдения, че процесния трафопост е изцяло във владение на „*****“ АД. С оглед задълженията дружеството по Закона за енергетиката /ЗЕ/, „*****“ АД поддържа трафопоста и влага средства в експлоатацията му, което изисква поддържане на специални инструменти, приспособления и материали за техническо обслужване и ремонт, по правилата на Наредба № 9 от 2004г. за техническата експлоатация на електрически централи и мрежи, Наредба № 16-116 от 08.02.2008г. за техническа експлоатация на енергообзавеждането и Наредба № 8 от 09.06.2004г. за условията и реда, при които се осъществява дейността на операторите на електроенергийната система и на разпределителните мрежи, както и на оперативния дежурен персонал от електроенергийните обекти и електрическите уредби. Тези дейности и необходимите средства за обезпечаването им по правилата на цитираните по-горе наредби са в тежест на собственика на съответното електроразпределително съоръжение.

Твърди се, че ищцовото дружество не само владее всички енергийни обекти на територията на Община Б., включително и „ТП ...“, като съгласно 86, ал. 1, чл. 88, ал. 1, 117, ал. 7, § 4 от ПЗР на ЗЕ *ги използва за дейностите по преобразуване, пренаели разпредедение на електрическа.енергия*. Те представляват част от единната електроенергийна система с общ режим на работа и с непрекъснат производствен процес. Законът е възложил на енергийните предприятия да изпълняват своята дейност в интерес на обществото, като обезпечават сигурността на снабдяването, непрекъснатостта и качеството на електрическата енергия, ефективното използване на енергията, опазването на околната среда, живота, здравето и собствеността на гражданите /чл. 69 от ЗЕ/. Законът за енергетиката е специален закон, вкл. по отношение на вещния статут на обсъжданите тук обекти и като такъв дерогира общите правила на закона.

Твърденията наведени пред първоинстанционния съд от ищцовата страна са за това че

„****“АД владее процесния трафопост повече от 26 години- считано от 28.12.1991г., когато праводателя им „****“ЕАД е започнал да владее за себе си, то алтернативното наведено е с ИМ оригинално придобивно основание, въз основа на непрекъснато давностно владение съгласно чл.79 ал.1 от ЗС, във вр. чл. 82 ал. 1 от ЗС. Алтернативно също и като лицензиант на дейността разпределение на електрическа енергия, дружеството се явява добросъвестен владеец, т.е. налице е фактическия състав на кратката придобивна давност.

Твърди се че процесния ТП „...“ се владее, експлоатира и поддържа, единствено от „****“ АД. Нещо повече, то се владее със съзнание, че е собственост на дружеството. Следва да се съобрази според ищцовата страна, че под трафопост се разбира съвкупността от уредбата и сградата/или помещение в сграда, а правния режим на сградата/или помещение в сграда се определя от правния режим на съоръжението, тъй като има обслужващо спрямо него предназначение и се прилагат нормите за електрическото съоръжение. ТП „...“ се поддържа и експлоатира непрекъснато и необезпокоявано единствено от въззиваемото дружество, чрез служители със специални електроинженерно-технически знания и притежаващи съответната категория за работа с енергийни обекти, със съзнанието, че са собствени обекти., като до получаване на съобщението за въвод, изпратено до „****“АД с вх.№ СЕ- ДОС- 2197/25.09.2018г., никой не е оспорвал правото на собственост на процесния трафопост, както и по никакъв начин не е възпрепятствано владението на „****“ АД по отношение на същия.

Предвид посоченото ищецът счита, че е придобил имота и на оригинално придобивно основание, вкл. като добросъвестен владеец се позовава и на кратката петгодишна давност.

Поддържа се с ИМ пред първоинстанционния съд, че с оглед годината на изграждане на процесния трафопост, за същия „****“АД е *титуляр на сервитутни права по Закона за енергетиката*. Тъй като трафопостът е изграден преди 1999 г., безспорно същият е “съществуващ” по смисъла на чл. 60 ал. 2 т. 1 от Закона за енергетиката и енергийната ефективност /ЗЕЕЕ, обн. ДВ, бр.64 от 16.07.1999г., отм./, към влизане в сила на ЗЕЕЕ /отм./ енергиен обект. За такива обекти на основание чл. 60 ал. 2, т. 1 от ЗЕЕЕ/отм./, се създават сервитутни зони, като за съществуващите енергийни обекти към момента на влизане в сила на закона в полза на енергийните дружества сервитутното право възниква автоматично *ex lege* /по силата на закона/, с юридическия факт на приемането му и като следствие от естеството на обекта.

Сочи се от ищеца при разглеждането на делото от РС Р., че след отмяната на ЗЕЕЕ, в § 26 от ПЗР на Закона за енергетиката /ЗЕ/ е предвидено, че възникналите по силата на ЗЕЕЕ /отм./ сервитутни права в полза на енергийните предприятия за съществуващи към влизането в сила на т.з. енергийни обекти запазват действието си. Сервитутните права като вид ограничено вещно право създават задължение за собственика на недвижимия имот, в който същите са изградени да търпят възникналото по закон ограничение и да не възпрепятстват упражняването им.

Изложени са съображения че общият принцип, отразен в § 67 от ПЗР на ЗЕЕЕ/отм./, трайно се потвърждава в правоприлагането, а в него изрично се третира задължението на новите

собственици при закупуване на недвижими имоти с вече изградени в тях енергийни обекти- новото строителство и земеделски работи, да се съобразяват с това съществуващо положение, като собствениците нямат право да искат изместването на обектите /§ 67 ал.8/. Според § 67, ал. 7 от ПЗР на ЗЕЕЕ /отм./, същото и в § 4 ал. 9 от ПЗР на ЗЕ: “В случаите, когато при реституиране на недвижими имоти- бивша държавна собственост, в имотите има изградени енергийни обекти, включени в дълготрайните материални активи на енергийно предприятие, реституираните собственици нямат право да искат изместването им, да лишават останалите потребители от електроснабдяване и да възпрепятстват дейността на енергийните предприятия.” Отношенията са изрично регулирани в § 67 ал.7 и ал. 8 от ПЗР на ЗЕЕЕ /отм./, съотв. §4 от ПЗР на ЗЕ.

При изложените съображения от фактическа и правна страна, наведени са правни твърдения от пълномощника на „*****“ АД пред първоинстанционния съд- че Постановление за възлагане рег. № 11637/12.02.2018г., вписано в Служба по вписванията на 03.08.2018г. по изпълнително дело 200097020400319, допълнено с Постановление №43885 от 20.06.2018г. на ЧСИ Г.Ц. е издадено *в нарушение на материалния и процесуалния закон в частта относно процесния ТП*, поради което същото се оспорва от ищеца по делото, като постановено при липсата на притежание на право на собственост от длъжникът в изпълнителното производство върху трансформаторният пост.

Поддържа се още с ИМ, че в изпълнение на чл. 483 от ГПК, ЧСИ е трябвало да се увери, че ТП е собствен на длъжниците по изпълнителното дело, включително чрез проверка в данъчните книги. Това не е направено, защото в нито един етап от изпълнителното дело „*****“ АД не е уведомено за наличието на такова изпълнително дело. Също така от справките в данъчните книги става ясно, че собственик на ТП е „**** АД“ и длъжимите за този имот данък и такса смет се плащат редовно от него. Процесния ТП е специфичен имот, със специално целево предназначение- да трансформира електрическата енергия и да снабдява с нея потребителите, които са захранени от него. Поради това ноторно известен е и факта, че „ЧЕЗ Разпределени България“ АД го ползва съобразно специфичното му техническо предназначение, ЧСИ не е отчел минимално тези факти, като не е отправил запитване за този ТП до „*****“ АД.

Отделно от разпоредбата на чл.483 от ГПК е видно, че „когато няма сигурни данни за собствеността, се взема предвид владението към деня на възбраната.“ В случая ЧСИ, издал горесцитираното постановление, не е взел предвид факта, че процесният ТП има специфичен статут, че той се ползва/поставен е под напрежение/- от единственото за тази територия електроразпределително дружество, а именно „*****“ АД и само това дружество фактически владее, и само то има право да владее този ТП. Това произтича от цитираните по-горе нормативни актове от висш ранг- Закон за енергетиката и предхождащите го закони действащи по времето на изграждането на този ТП. Бихме казали очевиден факт е, че ТП не е имот, служещ за битови или жилищни нужди, а само и единствено за целите на трансформиране и разпределяне на електрическа енергия.

Оснвната теза на ищеца, развита пред първоинстанционния съд е че по силата на

императивни правни разпоредби енергийните обекти са извън търговския оборот и не могат да бъдат предмет на разпоредителна сделка, страна по която не е енергийно дружество. В този смисъл са законовите разпоредби и задължителната за съдилищата практика на ВКС, обективизирана в Решение № 440 по гр.д. 1605/2010г., ГК, IV ГО на ВКС, постановено по реда на чл 290 от ГПК, с което е прието, че: общите енергийни обекти (уредби), какъвто е трафопост, който захранва няколко потребители са държавна собственост, не могат да бъдат частна собственост и като такива са изключени от гражданския оборот-налице е правна невъзможност за тяхното деривативно придобиване. В този смисъл е и Решение № 1081/05.11.2008г. по гр.д.№ 3259/2007г. на ВКС, III ГО, с което е прието, че съгласно чл. 2 ал.1 от 1975г., електрическите централи за производство на ел. енергия и електрическите уредби и мрежи за пренос и разпределение на ел. енергия са държавна собственост.

Предвид на изложеното правната теза на дружеството ищец, изразена чрез неговия пълномощник пред първоинстанционния съд е че праводателят на длъжникът по изпълнителното дело не е бил и не е могъл да бъде собственик на ТП „...“, както и че съответно не е могъл да го прехвърли валидно, поради което не е настъпил транслативен ефект по отношение на собствеността на ТП. От ищцовата страна се оспорва законосъобразността на Постановление за възлагане на недвижим имот с рег. № 11637/12.02.2018г., допълнено с Постановление за възлагане № 43885 от 20.06.2018г. на ЧСИ Г.Ц., основано на оспорването че същото е постановено при наличие на право на собственост върху процесния имот в полза на длъжникът по изпълнителното производство, поради което не е могло да произведе правното си действие.

Позовавайки се на изложените в исковата молба фактически твърдения, както и наведените въз основа на тях правни доводи, иска се от състава на РС Р. да постанови решение, по силата, на което да приеме за установено по отношение на „*****“ ЕООД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: Област: Благоевград, община Б., гр. Б.- 2770, ул. „...“ №15, представлявано от Люб. Ив. С., че „*****“ АД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София-1784, Столична община, р-н „...“, бул. „...“ № 159, представлявано заедно от ***** и ***** е собственик на трансформаторен пост с диспечерско наименование „...“, представляващ самостоятелен обект в сграда с идентификатор 02676.501.922.6.3/нула две хиляди шестстотин седемдесет и шест точка петстотин и едно точка деветстотин двадесет и две точка шест точка три/, с адрес: област Благоевград, община Б., гр. Б. п.к.2770,, ул.“Цар Симеон“ №52, ет.0, обект трафопост, който трафопост е разположен в сграда № 6/шест/, която сграда е разположена в поземлен имот с идентификатор 02676.501.922/нула две хиляди шестстотин седемдесет и шест точка петстотин и едно точка деветстотин двадесет и две/, с предназначение: Друг вид самостоятелен обект в сграда, брой нива 1/едно/, с площ от 40, 86 кв.м, /четиридесет цяло и осемдесет и шест стотни квадратни метра/, при съседни самостоятелни обекти в сградата: на същия етаж: 02676.501.922.6.2/нула две хиляди шестстотин седемдесет и шест точка петстотин и едно точка деветстотин двадесет и две точка шест точка две/, под обекта: няма, над обекта: 02676.501.922.6.10/нула две хиляди шестстотин седемдесет и шест точка петстотин и едно

точка деветстотин двадесет и две точка шест точка десет/, по Кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. Б., одобрени със Заповед № РД-18-81/10.12.2009г. на Изпълнителния директор на Агенция по кадастъра.

Претендират се и разноските пред първата съдебна инстанция.

В срока по чл. 131 ал.1 от ГПК, не е постъпил писмен отговор на исковата молба от насрещната страна- „****“ ЕООД.

Въз основа на анализ на събраните пред първоинстанционния съд доказателства в тяхната съвкупност, въззивният съд приема за установено и доказано от фактическа страна следното:

Установява се от събраните по делото доказателства пред РС Р., че процесният трафопост-ТП „...“ е построен през 1989г. и съставлява вграден в сграда трафопост, ведно с прилежащото му оборудване, който може да бъде определеен като „площадков енергиен обект“ по смисъла на § 1 т. 23 и т. 41 от ДР към ЗЕ, предназначен за осъществяване на дейност по пренос и разпределение на ел. енергия за множество потребители в гр. Б.. Като такъв същият е част от електроразпределителната мрежа на страната, респ. на „****“ АД в качеството му на енергийно предприятие, притежаващо индивидуална лицензия, издадена от ДКЕВР за разпределение на ел.енергия на територията на Западна България/ в която безспорно попада и територията на гр. Б./ Въз основа на събраните доказателства, включително съдебно-техническа експертиза, въззивният съд намира че процесният трафопост представлява енергиен обект за общо ползване, като преобразуването, разпределението и преноса на електрическа енергия се извършва за задоволяване на нуждите на повече от един потребител. За изграждането на процесния трафопост, на осн. чл. 6 ал.1 от ЗС, чл. 77 и чл. 81 ал. 3 и ал. 4 от НДИ, е издаден Акт за частна държавна собственост № 796/11.07.1995г. от Община Б., в който имотът е описан като трафопост с площ от 60 кв.м, с година на построяване 1989. В акта за частна държавна собственост е посочено, че ТП „...“ е предоставен за ползване и управление на „Енергоснабдяване“- Благоевград.

Съгласно Разпореждане № 16 на МС на РБ от 21.11.1989г. (обн. ДВ бр. 92/28.11.1989г.), считано от 1.01.1990г. е била закрыта Асоциация "Енергетика", като нейните активи и пасиви са били поети от Комитета по енергетика. Видно е от приетото като писмено доказателство Разпореждане № 46/07.11.1991г. на МС, че обединенията и комбинатите, както и другите им предприятия от системата на Комитета по енергетика съгласно приложение № 1 са били преобразувани в еднолично търговско дружество с държавно имущество "****" АД София, вписано в регистъра на търговските дружества с решение на СГС от 28.12.1991г. по ф. д. № 29869/1991г., поемащо активите и пасивите им. Прието е от първоинстанционния съд Приложение № 1, от което е видно че част от Стопански енергоснабдителен комбинат-София област е включено и Предприятие "Електроснабдяване"- Благоевград.

Въз основа на Заповед № ДВ-143-А от 24.04.2000г. на Държавната агенция по енергетика и

енергийни ресурси, считано от 24.04.2000г., е било преобразувано "*****" ЕАД, чрез отделяне на ново еднолично акционерно дружество "*****" ЕАД/регистрирано при условията на ТЗ с Решение № 1 от 28.04.2000г. и вписано в Регистъра на търговските дружества по ф.д. № 6315 от 2000г. по описа на СГС/, което дружество става правопреемник на активите, включително на електроенергийните съоръжения /електрически уредби и електропроводни линии с високо, средно и ниско напрежение за разпределение и пласмент на ел. енергия/ на територията на югозападната част на България. За разпределението и предаването на имуществото е подписан Окончателен разделителен протокол. Видно е от приложението представено по делото за вещно правния режим на активите на клон Благоевград към 30.09.2004г. е че сред тях са земя и сграда- за Трафопост «АПК- ****»-гр. Б., изграден в парцел VI, кв. 67 по плана на града, за който е издаден Акт за частна държавна собственост № 796/11.07.1995г., с предишен собственик «****» ЕАД. Поради изложеното настоящият състав на ОС Благоевград приема, че по делото се установява че процесният ТП „...” е бил част от активите на "*****" ЕАД към момента на отделянето на "*****" ЕАД. По делото няма данни процесният трафопост да е бил изграден за задоволяване на собствени нужди от електрическа енергия на кооперативни и други обществени организации, нито пък да е налице разрешение на Асоциация "Енергетика", както изисква разпоредбата на чл. 2 ал. 2, във вр. с чл. 8 ал. 1, във вр. с ал. 1, във вр. с § 4 от ПЗР на Закона за електростопанството от 1975г., както няма и данни да е бил изграден от стопански потребители на електрическа енергия и да представлява съоръжение на вътрешна заводска централа- чл. 8, ал. 2 от ЗЕ от 1975г., само при които хипотези имотът би могъл да няма статут на изключителна държавна собственост.

Установява се от писмените доказателства, приети от първоинстанционния съд при разглеждането на делото, че Решение № 20/02.11.2007г., постановено по ф.д. № 6358/2000г. на СГС, е вписано преобразуване при условията на общо правопреемство на "*****" ЕАД, чрез вливането му в "*****" АД, а с Решение № 21/29.01.2008г., постановено по ф.д. № 6358/2000г. на СГС е вписана промяна на наименованието на "*****" АД в "*****" АД. Същото притежава лицензия за разпределение на ел. Енергия с рег. № Л-135-07 от 13.08.2004г., издадена от ДКЕВР, при условията и по реда на ЗЕ, поради което има статута на енергийно предприятие по смисъла на § 1 т. 24 от ДР към ЗЕ.

Не е спорно по делото, а установява се и от представената по делото схема на процесния имот, че при одобряването на КК и КР на гр. Б., със Заповед № РД-18-81/10.12.2009г. на ИД на АГКК, процесния ТП „...” е заснет като самостоятелен обект с идентификатор 02676.501.922.6.3, като същият се намира в сграда № 6, разположена в имот с идентификатор 02676.501.922 по КК на гр. Б..

От приложените по делото справки от „*****“ АД, се установява, че процесният трафопост ТП **** Б. с номер на актив в САП – 20387966 е включен в баланса на електроразпределителното дружество. Процесният трафопост е заведен в активите на въззиваемото дружество по сметка № 203 /сгради/ и сметка № 204 /съоръжения/. Видно от приложената по делото декларация по чл. 14 от ЗМД е справка за заплатени данъци,

установява се по делото че процесния обект е деклариран от страна на „*****“ АД, като за него са плащани от въззиваемото дружество дължимите местни данъци към Община Б..

От приетите от първоинстанционния съд писмени доказателства се установява, че с постановление за възлагане на недвижим имот № 11637 от 12.02.2018г., по изп.д. № 319/2009г. по описа на ЧСИ Г. Ц..., допълнено с постановление № 43885 от 20.06.2018г. за възлагане на недвижим имот, и двете издадени от ЧСИ Г.Ц., с район на действие ОС Благоевград процесният трансформаторен пост, представляващ самостоятелен обект в сграда с идентификатор 02676.501.922.6.3 по КККР на гр. Б., изграден в ПИ с идентификатор 02676.501.922, вид на територията „урбанизирана“, НТП „ниско застрояване“, ведно с съответните идеални части от общите части на сградата и правото на строеж, както и съоръженията и оборудването в трафопоста е възложен на дружеството въззивник- „*****“ ЕООД.

От заключението на вещото лице по изслушаната съдебно- електротехническа експертиза, се установи, че при извършен оглед на място съобразно показанията на измервателните уреди– волтметър и три броя амперметри, процесния ТП „...“ гр. Б. е под напрежение. В писменото си заключение пред РС Р., експерта е посочил и наличното оборудване в помещението на трафопоста- трансформатори, мощностни разединители, предпазители, кабелни пакети и ел. табла и пр., описани в т. 1 от експертизата. Също така вещото лице посочва, че при проверка на документацията в Община Б. е установило, че изграждането на ТП АПК „*****“ Б. е подобект на обект „Централна пешеходна зона и площад „*****“. Според експерта видно от приложеното копие на работен проект, приложение №, процесния трафопост е изграден в периода 1989г., като същия период е посочен и в приложения по делото АДС № 796/11.07.1995г., издаден от Община Б.. Трафопостът е свързан към електроразпределителната мрежа чрез кабелна килия № 4 и следователно е част от електроразпределителната мрежа. Експертизата установява, че от ТП „*****“ Б. с електрическа енергия се захранват общо 315 потребители.

От изслушаната и приета от първоинстанционния съд съдебно- икономическа експертиза, се установява, че трансформаторен пост с диспечерско наименование „...“ е заведен в активите и включен в баланса на „*****“ АД. При извършена проверка в Инвентарната книга на електроразпределителното дружество, вещото лице е установило, че процесният обект е заведен под два инвентарни номера, както следва: под инвентарен № 21304500 е заведен обект с наименование „Сграда ТП ...“. Цената на придобиване е 20 540 лв., като датата на заприходяване на сградата е 01.07.1997г. Обекта е заприходен счетоводно по сметка 203 Сгради и включен в собствените дълготрайни активи на „*****“ АД; под инвентарен № 31130808 е заведен обект с наименование „Земя ТП ***** Б.“. Цената на придобиване е 3 376 лв., като датата на заприходяване на земята е 01.07.199г. Обекта е заприходен счетоводно по Сметка 201 Земи и включен в собствените дълготрайни активи на „*****“ АД. Според заключението на вещото лице процесния трафопост е деклариран от страна на „*****“ АД на 30.06.2010г., като към декларацията е приложен Акт за частна държавна собственост № 796/11.07.1995г. Декларираната дата на придобиване е 01.07.1997г. Вещото лице установява,

че „*****“ АД заплаща данъци за обекта от декларирането му до момента, като не са налице задължения към Община Б. по партидата на имота. Експертизата, също така е извършила проверка и на подадените данъчни декларации пред Община Б. и от страна на ответника, като установява, че „*****“ ЕООД с декларация по чл. 14 от ЗМДТ с вх. № 14000583 от 10.04.2018г., също е декларирало процесния трафопост. Приложения документ за собственост от ответника е Постановление за възлагане № 11673 от 12.02.2018г., като дружеството заплаща данъци за същия обект от 01.05.2018г. до момента.

Пред първоинстанционния съд по искане на ищцовата страна са допуснати и разпитани свидетели, които са на работа в „*****“ АД.

В показанията си пред РС Р., свидетелят Веселин Джоджов/служител на „*****“ АД на длъжност „ел. монтьор“, сочи че работи в електроразпределителното дружество от 1978г. до момента. Знае къде се намира процесния трафопост АПК – „*****“, като твърди, че от както работи в „*****“, този трафопост винаги е бил техен. Електроразпределителното дружество поддържало трафопоста и правило необходимата профилактика. Преди известно време бил един трансформатор, но с увеличение на мощностите са сложени още един трансформатор и станали два трансформатори. Всяка година се правили профилактични, планови ремонти. Свидателят твърди, че трафопостът е заключен с ТП брава, като само служители на „Чез Разпределение“ имали достъп до ключа. Според него не е възможно друг да е имал достъп до този трафопост. От както е служител на „*****“ знае, че това е трафопост на „*****“. Не може да си спомни точно дали трафопоста е изграден преди или след 1978 г., но според него е изграден много отдавна, преди най – малко 30 години.

В показанията си другият разпитан по делото свидетел- В.Х.– служител на „*****“ АД, на длъжност „ел. монтьор“, също сочи че работи в ищцовото дружество от 1992г. Свидателят знае че „*****“ АД имат трафопост в *****а на гр. Б., като описва къде се намира същия. Според свидетеля, когато започнал работа през 1992г., трафопоста си бил на *****. Правили профилактика всяка година, до преди пет години, включително и на този трафопост. Сега им задавали от ръководството кога следва да се направи планова проверка. Ако имало аварийно профилактика се правила на момента. На процесния трафопост се налагало да се прави аварийно профилактика. Преди пет години се запалил и били извикани да направят ремонт. Поставили още един трансформатор, за да се увеличи мощността. Това се наложило във връзка с увеличение а потребителите на ел. енергия. Според свидетелят трафопоста се заключвал с желязна врата, като ключ за него имали само „*****“ АД.

Въззивната инстанция в изпълнение на правомощията си по чл. 269 от ГПК, като съобрази оплакванията във въззивната жалба, както и твърденията и доводите на страните и становището им по иска, след анализа на събраните доказателства в тяхната съвкупност и по вътрешно убеждение съгласно чл. 12 от ГПК, излага следните правни доводи:

Обжалваното решение на първоинстанционния съд е валидно постановено, издадено е от законен съдебен състав с правораздавателна компетентност по спора и в рамките на процесуалните му правомощия по закон, като е подписано от съдията, участвал в съдебното заседание, в което е завършено разглеждането на делото и е даден ход на устните

състезания. Решението съдържа всички изискуеми от закона реквизити, съобразно разпоредбата на чл. 236 ал.1 от ГПК- в необходимата законова форма и съдържание. Същото е и допустимо, доколкото не се констатира от въззивния съд нарушения на съдопроизводствените правила във връзка със съществуването и надлежното упражняване на правото на иск.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта му- в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от изложените в жалбата основания. В този смисъл горната въззивна инстанция извършва контрол за правилност и съответствие с материалния закон на фактическите и правни констатации, само въз основа на оплакванията изведени с въззивната жалба. На инстанционна проверка подлежи законосъобразността единствено на атакуваните процесуални действия и обосноваването само на оспорените с жалбата фактически констатации и правни доводи на първоинстанционния съд. Именно очертаните с въззивната жалба фактически твърдения и правни доводи очертават пределите на въззивната проверка при условията на установения с ГПК ограничен въззив.

При проверката за правилността на решението на първоинстанционния съд в обжалваната му част, въззивният съд е обвързан не само от оплакванията изведени с въззивната жалба, но и от фактическите твърдения и правни доводи, наведени от ищеца с исковата молба пред първоинстанционния съд. Правният спор по делото се индивидуализира чрез заявеното с исковата молба спорно право, претендирано или отричано от ищеца. Наведените правнорелевантни факти предопределят правната му квалификация и очертават вида и характера на правото за което се твърди че е смутено или нарушено. Ето защо заявената от ищеца искова претенция обуславя и надлежната процесуална легитимация на страните по делото.

Обвързан от оплакванията наведени с въззивната жалба от „****“ ЕООД, въззивният съд в настоящия си състав намира, че следва да бъде разрешен въпроса за същността и правната природа на вещите предмет на исковата претенция по настоящото дело, доколкото наведени са доводи с жалбата, че спор за правото на собственост в настоящия процес е въведен само относно сградата на ТП „...“, но не и относно ел. съоръженията в него.

Безспорно е от наведените от ищцовата страна фактически твърдения и правни доводи, че предмет на установяване по делото е правото на собственост на специфична по своята правна същност вещ- ТП „...“, който има характеристиките на „енергиен обект“ по смисъла на т. 23 от ДР на ЗЕ, като с оглед на функционалното си предназначение може да бъде използван единствено за целите за пренос и разпределение на ел. енергия и доставката до потребителите на същата. Съгласно чл. 40 ал.1 т. 2 и чл. 88 ал.1 от ЗЕ, във вр. с Глава пета от ЗЕ, такива вещи са извън търговския оборот, като могат да бъдат ползвани по предназначение само от лице енергийно предприятие, което притежава издадена от КЕВР лицензия за доставка и разпределение на ел. енергия. За сделки със същите се изисква разрешение на КЕВР, дадено по реда на чл. 53 ал.1 от ЗЕ.

По отношение на придобиването на правото на собственост върху енергийните обекти и съоразения, представляващи елементи от преносната и разпределителна мрежа, съществуват изрично предвидени от закона изключения, каквито са и тези предвидени в § 4 от ДР на ЗЕ, които в настоящия казус не се установява да са налице.

Съгласно разпоредбата на чл. 2 от Закона за електростопанството от 1948г.(обн. ДВ бр. 71/27.03.1948 г.), трафопостът е имал статут на държавна общонародна собственост. След отмяната на Закона за електростопанството от 1948г. този статут се е запазил по силата на чл., ал. 1 от Закона за електростопанството (обн. ДВ бр. 95/12.12.1975 г., в сила от 01.07.1976г., отменен с бр. 64 от 16.07.1999г.). Установява се по безспорен и несъмнен начин от събраните доказателства по делото, че процесния ТП „...“ е изграден и пуснат в експлоатация през 1989г., поради което по отношение на статута му на собственост, приложим е Закона за електростопанството, влязъл в законна сила през 1975г., отменен през 1999г.

Съобразно разпоредбата на чл. 2 ал. 1 от Закона за електростопанството (отм. 1999г.), електрическите централи за производство на електрическа енергия и електрическите уредби и мрежи за пренос и разпределение на електрическа енергия *са държавна собственост*. Легалната дефиниция на понятието "електрически мрежи" е дадена в § 3 от ДР на Закона за електростопанството (отм.); и това е съвкупност от електропроводни линии и подстанции и трансформаторни постове, свързани помежду си. Следователно, трафопостът като част от електрическата мрежа по силата на чл. 2, от посочения закон, е държавна собственост. Изключение от правилото, че собствеността е държавна, се съдържа в разпоредбата на чл. 2 ал. 2 от Закона за електростопанството (отм.), където е предвидена възможност кооперативни и други обществени организации с разрешение на Асоциация "Енергетика" да придобиват и притежават отделни електроенергийни обекти, но по настоящето дело, не се представят доказателства, от които да се направи извод, че спорният трафопост е бил такъв обект по ал. 2, като липсват доказателства същият с разрешение на Асоциация „Енергетика“ да е бил предоставян на трети лица, както и липсват доказателства правото на собственост върху ТП „...“ да е станал собственост на Община Б..

Въпросът за това дали електрическите уредби и съоразения са могли да бъдат придобивани в частна собственост при действието на чл. 2 от Закона за електростопанството (обн. ДВ бр. 95/12.12.1975 г., в сила от 01.07.1976г., отменен с бр. 64 от 16.07.1999г.) е установена безспорна съдебна практика въз основа на разрешението дадено с Решение № 251/05.03.2007г. по гр.д. № 3198/2005г. на ВКС, IV г.о. на ГК, според което съгл. Чл. 8 от Закона за електростопанството/действащ от 1975 до 1999г./, общите енергийни обекти/уредби/, какъвто е трафопост, който захранва няколко потребители, са държавна собственост, не могат да бъдат частна собственост и като такива са изключени от граждански оборот. Предвид това, на основание чл. 2 ал. 1 от Закона за електростопанството (отм.), процесното енергийно съоръжение е придобило статут на държавна собственост и като такъв ТП „...“ е изключен от гражданския оборот, а оттам е налице правна забрана за прехвърляне и сделки с предмет право на собственост по отношение на него не могат да

породят правно действие, включително не могат да преминат в собственост на дружество с държавно имущество при условията на чл. 17а ЗППДОБ (отм.), поради което не могат да се включат и в масата по несъстоятелността на такива дружества. В този смисъл са и Решение № 440/23.12.2011г. по гр.д. № 1605/2010г. на IV ГО на ВКС; Решение № 1081/05.11.2008г. по гр.д. № 3259/2007г. на III ГО на ВКС; Решение № 130/11.02.2011г. по т.д. № 76/2009г. I ТО на ВКС.

Анализът на разпоредбите на чл. 58 и § 67 ал. 2 и ал. 9 ПЗР на Закона за енергетиката и енергийната ефективност (отм.), както и чл. 40 ал. 1, т. 2 и § 4, ал. 11 ПЗР на Закона за енергетиката се създават условия държавната собственост върху енергийните обекти, установена с чл. 2 ал. 1 от Закона за електростопанството от 1975г. да премине в собственост на енергийните предприятия (в този смисъл- Решение № 300/28.06.2010г. по гр.д. № 169/2009г. I г.о. на ВКС). По тези съображения и съобразно доказателствата по делото въззивният състав на ОС Благоевград намира, че в настоящия казус дружеството ищец- „****“ АД се легитимира като собственик на процесния трансформаторен пост с диспечерско наименование „ТП ...“, съгласно АДС № 796/11.07.1995г., на заявеното с исковата молба и поддържато пред първоинстанционния съд правно основание-осъществено правоприемство от „*****“ ЕАД през 2000г. Последното обстоятелство е безспорно установено от приетите по делото писмени документи и от Разпореждане № 46/07.11.1991г. на МС, Заповед № ДВ-143-А от 24.04.2000г. на Държавната агенция по енергетика и енергийни ресурси, Решение № 20/02.11.2007г., постановено по ф.д. № 6358/2000г. на СГС и Решение № 21/29.01.2008г., постановено по ф.д. № 6358/2000г. на СГС. Същевременно предвид установеното от заключението на вещото лице по приетата СИЕ по делото безспорно се установи, че процесния трафопост е заприходен в активите и включен в баланса на ищцовото дружество още към 01.07.1999г.

Относно собствеността на енергийните обекти принципът, залегнал в законодателството е, че те трябва да принадлежат на лицата, които са получили лиценз за осъществяване на дейности в областта на енергетиката, което е посочено в чл. 58 от отменения Закон за енергетиката и енергийната ефективност и чл. 40 ал. 1 т. 2 от действащия Закон за енергетиката. Затова § 4 ал. 1 от ПЗР на ЗЕ предписва, че енергийни обекти, които трябва да бъдат собственост на лицензираните енергийни предприятия, а принадлежат на трети лица, трябва да се изкупят от тях в осемгодишен срок, след изменението срокът е дванадесетгодишен, от влизане на закона в сила. Във връзка с тази разпоредба е и текстът на § 4 ал. 11 от ПЗР ЗЕ, според който при приватизация на имуществото на фирми и дружества, в които има изградени енергийни обекти, те не се включват в предмета на сделката, а се прехвърлят на съответното енергийно предприятие. Изключение се допуска когато обектът снабдява с енергия само един потребител. Аналогични разпоредби са се съдържали и в § 67 ал. 2 и 9 ПЗР на предходния Закон за енергетиката и енергийната ефективност - ДВ бр. 64/1999г., отм. ДВ бр. 107/2003г. С тези разпоредби са създадени условия държавната собственост върху енергийните обекти, установена още с чл. 2 ал. 1 от Закона за електростопанството от 1975г. и чл. 2 ал. 1 от Закона за електростопанството от 1948г. да

премине в собственост на енергийните предприятия. В този смисъл са вече цитараните от съда- Решение № 300 от 28.06.2010г. на ВКС по гр. д. № 169/2009г., III г. о., ГК и Решение № 258 от 8.06.2011г. на ВКС по гр. д. № 1679/2009г., I г. о., ГК.

Неоснователно според въззивния състав на ОС Благоевград е възражението наведено с въззивната жалба, че процесните по настоящото дело ел. съоразения, които са описани в заключението на експерта по приетата СТЕ, с които е оборудван процесния трафопост, не са предмет на настоящото дело, тъй като същите не са включени в баланса на въззиваемото дружество, които обаче са предмет на възлагане въз основа на Постановление за възлагане № 11637 от 12.02.2018г. от което дружеството въззивник черпи права.

В случая процесния трафопост е сграда с монтирани в нея трансформатори за преобразуване на напрежението и друго ел. оборудване, които представляват енергиен обект от категорията на площадковите по § 1 т. 41 ДР на ЗЕ. Предназначението е за енергопроизводство, като пряко дейностите по пренос, преобразуване и разпределение на ел. енергия се осъществяват от електрическите съоразения и оборудването /електрически уредби/, а сградата има обслужващ характер /материален ресурс/. В този смисъл процесният трафопост като вещ е съвкупност от сградата и трайно монтираните в нея съоразения, които не могат да функционират самостоятелно. Същите са част от „електрическата уредба“, по смисъла на § 1, т. 19 от ДР към ЗЕ, която е съвкупност от машини, съоразения и апарати, предназначени за пренасяне, преобразуване и разпределение на ел. енергия. След като са монтирани в сградата на трафопоста и са поставени под напрежение, тези ел. съоразения могат да се ползват и поддържат единствено от дружество с лицензия за такъв вид дейност, каквото безспорно е „****“ АД. /Решение № 300 от 28.06.2010г. на ВКС, по гр.д. № 169/2009г. на III г.о. на ГК/.

Съгласно § 1 т. 23 от ДР на ЗЕ "енергиен обект" е обект или съвкупност от обекти, с предназначение в него или посредством него да се извършва производство на електрическа и/или топлинна енергия с определена мощност, добив или съхранение на нефт или природен газ, пренос, както и преобразуване на параметрите или вида на електрическа и топлинна енергия и природен газ, нефт или нефтопродукти през мрежи, както и техните спомагателни мрежи и съоразения, разпределение на електрическа, топлинна енергия или природен газ през мрежи, както и техните спомагателни мрежи и съоразения, без инсталациите на клиентите, а съгласно § 1 т. 32 от ДР на ЗЕ "материални ресурси" е наличието на основни и спомагателни съоразения, които да осигурят нормалното функциониране на енергийния обект. В § 1, т. 41 от ДР на ЗЕ е дадена и дефиниция на "площадкови енергийни обекти", които са сгради и трайно прикрепените към тях или към поземлен имот енергийни съоразения, без линейните им части, предназначени за осъществяване на дейностите по производство, пренос и разпределение на електрическа и топлинна енергия и природен газ, както и по добив на енергийни ресурси. Разпоредбата на чл. 117, ал. 8 ЗЕ визира ползването на електрически уредби, които съгласно § 1, т. 19 от ДР на ЗЕ са съвкупност от машини, съоразения и апарати, предназначени за пренасяне, преобразуване и разпределение на електрическа енергия.

Поради изложените съображения неоснователни са според състава на въззивния съд разглеждащ делото, възраженията че по делото не се установява правото на собственост върху ел. оборудването, монтирано в процесния ТП „...”- трансформатори, мощностни разединители, предпазители, кабелни пакети и др., като без значение че същите не са заведени в баланса на въззивемото дружество.

Според състава на въззивният съд, въз основа на събраните доказателства и приложимите законови разпоредби, следва да се приеме че въззивемото дружество е собственик и на поземления имот, в който се намира процесния енергиен обект. Последният е изграден преди 1999г., поради което е "съществуващ" обект по смисъла на чл. 60 ал. 2 т. 1 ЗЕЕЕ (отм.) и на основание същата разпоредба около този обект се създава *сервитутна зона*, по силата на възникнало по силата на самия закон автоматично сервитутно право за заварените през 1999г. енергийни обекти. Сервитутното право възниква за енергийното предприятие, по силата на естеството на обекта, дава право на електроразпределителното предприятие да държи енергийния обект в чужд имот, като на основание § 7 от ПЗР на ЗЕЕЕ (отм.) собственикът на земята, върху която има сервитутна зона, няма право на обезщетение. По силата на § 26 от ПЗР на ЗЕ сервитутните права, възникнали по силата на ЗЕЕЕ (отм.) и съществуващи към влизане в сила на ЗЕ запазват действието си.

Поради изложените съображения от фактическа и правна страна и доколкото процесният трафопост по арг. на действалия към датата на изграждането му чл. 2 ал. 1 от Закон за електростопанството (отм.) е придобил статут на държавна собственост и като такъв е изключен от гражданския оборот, а от там е налице и забрана за неговото прехвърляне, приватизиране и сделки с предмет правото на собственост, както и по арг. на чл. 40, ал. 1, т. 2 и пар. 4, ал. 11 от сега действащия ЗЕ, следва, че приложеното по делото Постановление за възлагане на недвижим имот № 11637 от 12.02.201 г. по изп.д. № 319/2009 г., допълнено с Постановление № 43885 от 20.06.2018 г. на ЧСИ Г.Ц., с район на действие ОС Благоевград, от които дружеството въззивник черпи права, не е могло да прехвърли правновалидно правото на собственост върху процесния трафопост и да легитимира „****“ ЕООД като собственик на ТП „...”.

Дружеството въззивник не би могло да се легитимира успешно като собственик на процесните ел. съоразения с представените постановления за възлагане, тъй като длъжника по изп.д. № 319/2009г. по описа на ЧСИ Г. Ц..., по силата на императивни законови разпоредби не би могъл да придобие валидно правото на собственост върху процесния трафопост. По делото не са представени доказателства на какво основание и към кой момент, длъжникът по изп.д. № 319/2009г. по описа на ЧСИ Г. Ц..., се легитимира като собственик на ТП „...” и ел. съоразенията монтирани в него. По аргумент на изложеното от правна страна в настоящото решение на съда, процесният трафопост е вещ изключителна държавна собственост, която е изключена от гражданския оборот и с оглед на специалното и предназначение, същата не би могла да бъде придобита от трети лица на някое от предвидените в закона основания- чрез сделка, чрез приватизация по реда на чл. 17а от ЗППДОП, както и по давност. По аргументи основани на закона, същата не би могла да бъде

придобита и от субект, който няма качеството на енергиен обект и не е лицензиран за осъществяване на дейност за доставка и разпределение на ел. енергия. Поради обстоятелството че процесния трафопост е под специален режим и същият е поставен под напрежение и захранва повече от един абонат, правото на достъп и владение върху същия е предоставено изцяло на „****“ АД, които единствено имат достъп до монтираното в него оборудване. По изложените съображения по делото не се установява и доказва на какво основание и към кой момент, длъжникът по изп.д. № 319/2009г. по описа на ЧСИ Г. Ц... е придобил правото на собственост върху ТП „...“, за да бъде срещу това имущество насочвано принудително изпълнение от страна на ЧСИ.

По отношение на настоящия казус, приложими са задължителните разяснения дадени с ТР № 2/2013 г. от 26.06.2015г. по тълк. д. № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС. За разлика от публичната продан на движими вещи, която е оригинално придобивно основание, публичната продан на недвижим имот е деривативен способ за придобиване правото на собственост /чл. 496 ГПК/. Купувачът придобива правото на собственост, ако длъжникът е бил собственик след влизане в сила на постановлението за възлагане/чл. 496 ал. 2 ГПК/, каквито доказателства в хода на настоящето производство не са ангажирани от ответника. Макар Постановление за възлагане № 11637 от 12.02.2018г. от което дружеството въззивник черпи права да е влязло в законна сила, то същото не може да легитимира „****“ ЕООД като собственик на недвижимия имот, тъй като същият не би могъл да придобие права, които длъжникът по изпълнителното дело не е притежавал към този момент.

Отделно следва да бъдат изложени съображения, че по настоящото дело е налице конкуренция на права- правото на собственост на „****“ АД върху ТП „...“, придобито върху вещь изключителна държавна собственост и въз основа на преобразуване и правоприемство от „****“ ЕАД през 2000г. и правото на собственост на „****“ ЕООД, основано на деривативно правно основание- придобиване на правото на собственост въз основа на Постановление за възлагане № 11637 от 12.02.2018г. по изп.д. № 319/2009г. по описа на ЧСИ Г. Ц.... Същата следва да бъде разрешена в полза на въззиваемото дружество „****“ АД- от една страна поради това че длъжникът по изпълнителното дело не би могъл да придобие правото на собственост върху процесния трафопост поради специалния му режим на изключителна държавна собственост и да се легитимира като собственик на същата, а по силата на влязло в сила постановление за възлагане, купувачът може да придобие само правата, които длъжникът е имал върху вещта към този момент./чл. 496 ал. 2 от ГПК/.

От друга страна на длъжника по изп.д. № 319/2009г. по описа на ЧСИ Г. Ц..., въззиваемото дружество „****“ АД, противопоставя правото на собственост върху процесния трафопост, придобито далеч преди образуването на изп.д. № 319/2009г. по описа на ЧСИ Г. Ц.... Правата които трети лица са придобили върху имота, могат да бъдат противопоставени на купувача, на който имота е възложен от ЧСИ, само ако същите са противопоставими и на длъжника по изпълнителното дело/чл. 496 ал. 2 от ГПК/. В настоящия случай не се установява длъжникът по изп.д. № 319/2009г. по описа на ЧСИ Г. Ц... да е придобил правото

на собственост на някое от предвидените в закона правни основания за това, а от страна на „****“ АД са му противопоставени права, *придобити от преди образуването на изпълнителното дело* – правото на собственост върху процесния ТП „...“, въз основа на преобразуване и правоприемство от „****“ ЕАД през 2000г. След като правото на собственост на „****“ АД е противопоставимо на длъжника по изп.д. № 319/2009г. по описа на ЧСИ Г. Ц..., то същото по аргумент на рапоредбата на чл. 496 ал.2 от ГПК, може успешно да бъде противопоставено и на купувача въз основа на постановление за възлагане. Поради изложените съображения Постановление за възлагане № 11637 от 12.02.2018г. от което „****“ ЕООД черпи права, не е произвело правното си действие и дружеството въззивник не може на това основание да придобие правото на собственост и да се легитимира като собственик на процесния ТП „...“.

Поради изложените правни съображения от настоящия състав на ОС Благоевград, и доколкото правните изводи на въззивната инстанция съвпадат с тези на първоинстанционния съд, обжалваното решение на РС Р. е постановено при правилно приложение на материалния закон. Същото е и обосновано от събраните доказателства и следва да бъде изцяло потвърдено, а въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение. С оглед на изхода от делото пред настоящата съдебна инстанция, следва да бъде осъдено „****“ ЕООД да заплати на „****“ АД, разноските за юрисконсултско възнаграждение за пред настоящата съдебна инстанция, в размер на 300лв., съобразно чл. 78 ал. 8 от ГПК, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 25 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 1446 от 23.03.2020г., постановено по гр.д. № 1275/2018г. по описа на РС Р., като ПРАВИЛНО И ОБОСНОВАНО.

ОСЪЖДА „****“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. Б., ул. „...“ № 15, представлявано от Л.С., да заплати на „****“ АД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н „...“, бул. „...“ № 159, бл. ..., представлявано заедно от **** и **** – членове на Управителния съвет, разноските за юрисконсултско възнаграждение за пред настоящата съдебна инстанция, в размер на 300лв., съобразно чл. 78 ал. 8 от ГПК, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 25 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Решението на съда подлежи на обжалване, с касационна жалба, в едномесечен срок от получаването на препис от същото, пред ВКС на РБ.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____